



www.jollibre.com

Títol original: *The Giraffe and the Pelly and Me*

Publicat originàriament per Jonathan Cape, Londres, 1985

© Del text: 1985, Roald Dahl Story Company.

Roald Dahl és una marca registrada de The Roald Dahl Story Company Ltd.

© De la traducció: 1990, Francesca Martínez i Carme Casals

© De les il·lustracions: 1985, Quentin Blake

© 1990, Altea, Taurus, Alfaguara, S.A. i Grup Promotor, S.A.

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-15-2

Dipòsit legal: M-39.181-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Quarta edició: febrer de 2020

Més de 7 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La Girafa, el Pelicà i jo

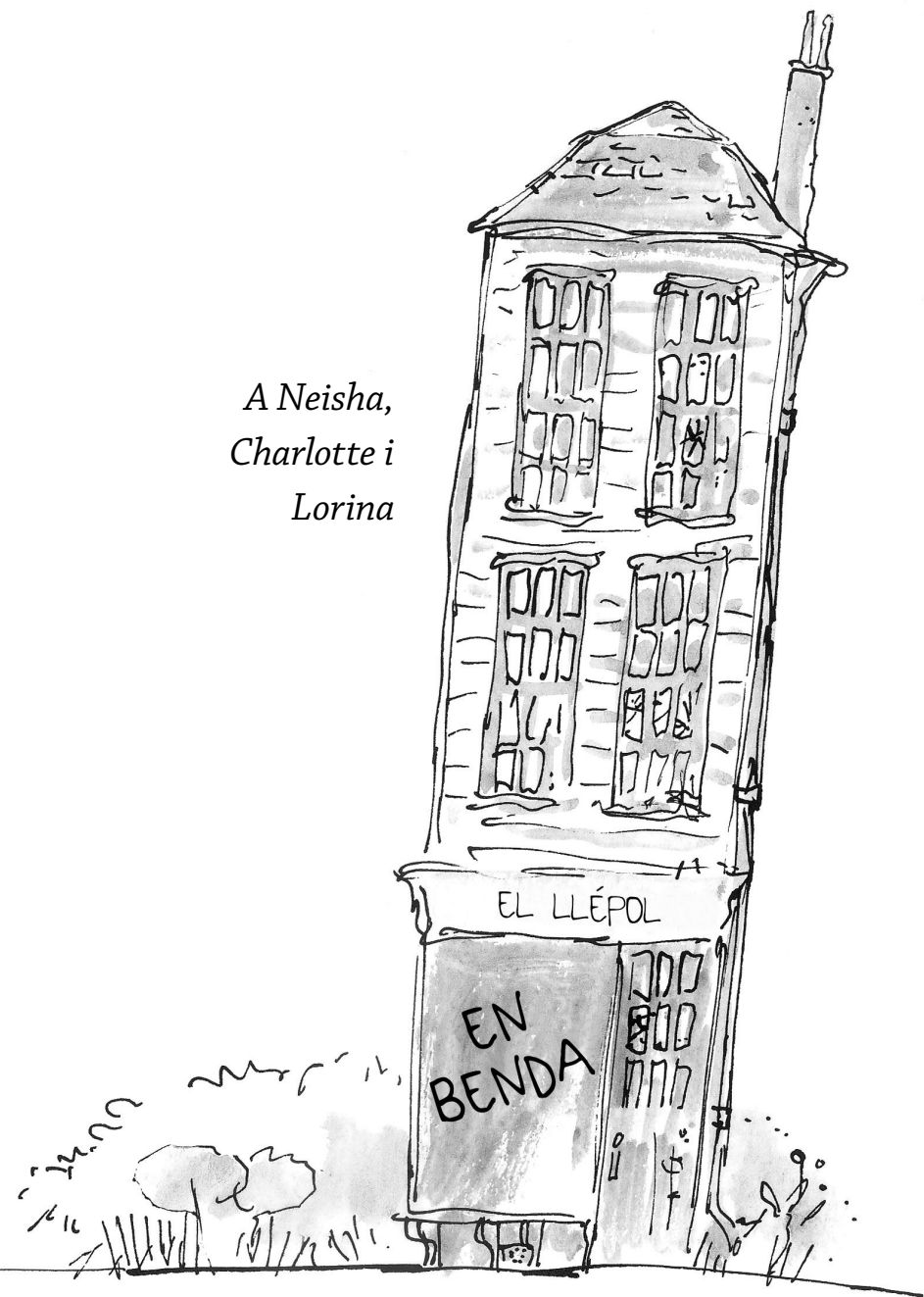
Roald Dahl

Il·lustracions de Quentin Blake

jollibre



*A Neisha,
Charlotte i
Lorina*



No gaire lluny d'on jo visc, tot sol al peu de la carretera, hi ha un casalot de fusta vell i deshabitat. Em moro de ganes d'explorar-lo per dins, però la porta sempre està tancada amb pany i clau, i cada vegada que miro a través de la finestra, només hi veig pols i foscor. Sé que, abans, la planta baixa havia estat un botiga, perquè encara s'hi

9



poden llegir de banda a banda unes lletres descolorides que diuen EL LLÉPOL. La mare m'ha explicat que, en aquesta part del país, «llépol» era antigament un altre nom per dir «confiteria», i ara, cada vegada que me la miro, m'imagino com devia ser de bonica

10 aquesta vella confiteria.

Als vidres de l'aparador, algú hi ha pintat amb lletres de color blanc: EN BENDA.

Un matí em vaig adonar que n'havien esborrat EN BENDA i hi havien pintat BENGUT. Em vaig quedar mirant la nova paraula com un estaquirot i desitjant bojament haver estat jo el que l'hagués comprada, perquè llavors hauria pogut tornar-la a convertir en un llépol de debò. Sempre he sospirat per una confiteria. La confiteria dels meus somnis estaria farcida de dalt a baix de pirulins i caramels tous i *toffees* russos, i d'ensucrats i boles de goma i de milers i milers d'altres llamina-

dures. Renoi, què no hauria fet jo amb el vell llépol si hagués estat meu!

Quan vaig tornar al Llépol, mentre contemplava des de l'altra banda del carrer aquest meravellós edifici vell, tot de cop, una banyera enorme va sortir disparada per una de les finestres del segon pis i es va anar a estavellar al bell mig de la calçada!

11

Al cap de poc, un vàter de porcellana blanca amb seient de fusta i tot va sortir volant per la mateixa finestra i es va esmicolar just al costat de la banyera fent un gran terrabastall.

A continuació, van venir una aigüera i una gàbia de canari buida i un llit amb capçal i dues bosses d'aigua calenta i un cavallet de cartró i una màquina de cosir i Déu sap quantes coses més.

Semblava com si un foll anés arrencant tot el que hi havia a dins, ja que per les fines-

tres ara sortien xiulant trossos d'escala, bocins de barana i un munt de fustes velles del terra. Després hi hagué un silenci. Vaig esperar i esperar, però no es va sentir cap altre soroll. Vaig travessar el carrer, em vaig plantar sota mateix de les finestres i vaig cridar:

–Que hi ha algú? –Ningú no va contestar.

A final, va començar a fer-se fosc, o sigui que vaig haver de girar cua i anar cap a casa. Però us ben asseguro que l'endemà al matí ja res no em privaria de tornar-hi corrents per veure quina era la pròxima sorpresa que m'esperava.

Quan l'endemà al matí vaig arribar al Llépol, la primera cosa que hi vaig veure va ser la nova porta. Algú havia tret la porta bruta i vella de color marró i n'havia col·locada una altra de vermella i nova de trinka. La nova porta era increïble. Era dues vegades més gran

que la que hi havia abans i tenia un aspecte ridícul. Em costava d'imaginar qui, tret d'un gegant, podia voler una porta tan exageradament grossa a casa seva.

A més, havien esborrat de l'aparador la paraula BENGUT i ara tot el vidre estava es-

13

llegir tractant d'esbrinar què redimonis significava tot allò.





Vaig intentar copsar algun moviment o algun soroll dins la casa, però no se sentia res..., fins que de cop i volta..., de reüll..., vaig adonar-me que una de les finestres de l'últim pis s'obria lentament cap enfora...

Llavors va aparèixer un CAP per la finestra oberta.

Me'l vaig mirar de fit a fit. El cap també se'm va quedar mirant amb uns ulls grossos, rodons i negres.



Tot d'una, es va obrir una altra finestra de bat a bat i ja em teniu un enorme ocell blanc que salta i es posa a l'ampit. Vaig reconèixer l'animal pel seu extraordinari bec, que tenia la forma d'un descomunal cossi de color taronja. El Pelicà em va mirar des de dalt i es va posar a cantar:



*El Pelicà té delit
de menjar un bon peix rostit.
Somio que em menjo un tauró!
Som lluny de la mar, minyó?*

16 –Hi ha un bon tros, fins al mar –li vaig
contestar–, però al poble, no gaire lluny d’a-
quí, hi ha un peixater.

–Un peixa... què?

–Un peixater.

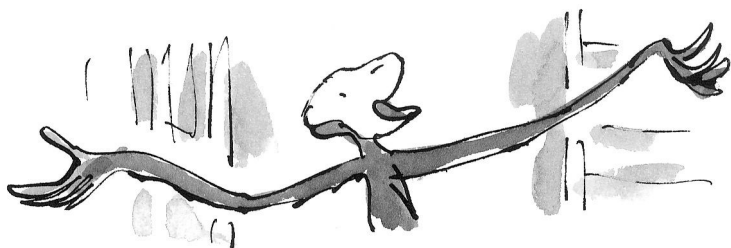
–I què redimonis és això? –demanà el Pelicà–. He sentit parlar d’empanades de peix, de pastís de peix i de croquetes de peix, però, de peixaters, mai no n’havia sentit dir res. Són bons per menjar, aquests dallonses, com es diguin?

La pregunta em va desconcertar una mica, i li vaig dir:

–Qui és aquell amic teu de la finestra del costat?

–És la Girafa –respongué el Pelicà–. Eh que és fabulosa? Té les potes a la planta baixa i el cap li surt per la finestra de dalt de tot!

Llavors, per si tot plegat no fos prou, es va obrir de bat a bat la finestra del primer pis i de sobte hi va aparèixer un Mico!



17

El Mico es va quedar a l'ampit de la finestra i va començar a ballar i a fer monades. Era tan escanyolit que més aviat semblava fet de petits bocins de filferro pelut, però ballava meravellosament i jo picava de mans, l'animava i fins i tot vaig ballar una mica per seguir-li la veta.

–*Som els Netejafinestres!* –cantava el Mico.